

Arrest

nr. 223 109 van 24 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1.

vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Diezelfde dag wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden de in punt 1.2. vermelde beslissingen vernietigd (RvV 22 mei 2018, nr. 204.103 en nr. 204.104).

1.4. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde datum wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Bij beslissing van 23 oktober 2018 worden de in punt 1.4. vermelde beslissingen ingetrokken.

1.6. Bij arresten van de Raad werden de beroepen ingediend tegen de in punt 1.4. vermelde beslissingen verworpen (RvV 8 januari 2018, nr. 214.850 en nr. 214.851).

1.7. Op 5 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 228 640. Het wordt verworpen bij arrest nr. 223 108 van 24 juni 2019.

1.8. Op 5 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker wordt hiervan op 15 december 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: M.(…), M.(…) A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig visum. (…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“(…)

Eerste onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken. Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel,
Het bevel om het grondgebied te verlaten legt een termijn op van dertig dagen na kennisgeving. Er is geen enkele juridische grondslag vermeld om deze termijn te gronden; er is geen enkele verwijzing naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou kunnen rechtvaardigen dat een termijn van dertig dagen wordt opgelegd.

Derde onderdeel,
Dat art. 74/13 Vw. als volgt luidt:
"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art. 1 6° van de Vreemdelingenwet.
Dat de verwerende partij volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met zijn gezondheidstoestand en zijn privéleven.
Dat deze bepaling refereert naar art. 3 en 8 EVRM.
Het is de logica zelve dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.
De beslissing zelf verwijst nergens naar het privéleven, laat staan dat er op enige wijze mee rekening zou gehouden geweest zijn.
Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk de gezondheidstoestand en met het sociale leven en met de de facto onmogelijkheid tot terugkeer.
Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.
Verwerende partij is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoeker om te zetten in een legaal statuut.
Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.
Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.
Bij samenlezing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen in het bevel minstens gemotiveerd te worden dat en hoe rekening is gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.
Hiervan is geen enkele melding in de bestreden beslissing.
Verzoeker wijst op het feit dat de inmengingen aan artikel 8 EVRM. beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden. Dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.
Dat volgens het EHRM de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.
Verzoeker verwijst bovendien naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de 7° Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).
Hiermee wordt in het bestreden bevel geen rekening gehouden.
Er is terzake geen enkele overweging. Nochtans was verweerder wel degelijk op de hoogte van het opgebouwde privéleven van verzoeker. Hij voegde bij zijn aanvraag immers verschillende verklaringen van personen en vrienden uit zijn sociale netwerk.
Een netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 omschreef het EHRM dit als volgt: "95. The Court further observes that the case-law has consistently treated the expulsion of long-term residents under the head of "private life" as well as that of "family

life", some importance being attached in this context to the degree of social integration of the persons concerned (see, for example, *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-1, pp. 88-89, §§ 42 - 45). Moreover, the Court has recognised that Article 8 applies to the exclusion of displaced persons from their homes (see *Cyprus v. Turkey* [GC], no. 25781/94, § 175, ECHR 2001-IV) 96. As regards the facts of the present case, the first applicant arrived in Latvia in 1959 when she was only one month old. Until 1999, by which time she was 40 years of age, she continued living in Latvia. She attended school there, found employment and married. Her daughter, the second applicant, was born in Latvia in 1981 and lived there until the age of 18, when she was compelled to leave the country together with her mother, having just completed her secondary education (see paragraphs 16 and 46 above). It is undisputed that the applicants left Latvia against their own will, as a result of the unsuccessful outcome of the legal proceedings concerning the legality of their stay in Latvia. They were thus removed from the country where they had developed, uninterruptedly since birth, the network of personal, social and economic relations that make up the private life of every human being. Furthermore, as a result of the removal the applicants lost the flat in which they had lived in Riga (see paragraphs 32 and 46 above). In these circumstances, the Court cannot but find that the applicants' removal from Latvia constituted an interference with their "private life" and their "home" within the meaning of Article 8 paragraph 1 of the Convention."

Uw Raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning): "Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46)."

Er is duidelijk sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Verzoeker erkent de beoordelingsmarge van verweerder. Verweerder diende bij het overgaan tot bestreden beslissing echter wel op zijn minst na te gaan of bestreden beslissing geen schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Er is geen vermelding van artikel 74/13 vreemdelingenwet in het bevel.

Het niet vermelden op zich van dit artikel in het bevel is voldoende om te stellen dat er geen rekening mee is gehouden.

(...)"

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending van de hoorplicht op, vervat in artikel 41 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), alsook de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

"(...)

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat zijn privéleven en medische toestand in rekening diende te worden gebracht.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen hem moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald heeft hij ernstige medische aandoeningen. Bovendien heeft verzoeker in België een uitgebreid sociaal netwerk. Verweerder was hiervan deels op de hoogte: de medische problematieken en het sociale leven van verzoeker werden reeds toegelicht in zijn aanvraag op basis van art. 9ter Vw.

(...)"

3.3. Beide aangevoerde middelen worden gelet op hun onderlinge samenhang samen behandeld.

3.4. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat het eerste middel onontvankelijk voorkomt waar de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, aangezien verzoeker nalaat om in concreto uiteen te zetten hoe deze verdragsbepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder een geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat de Raad de middelen zal onderzoeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij stelt dat niet werd onderzocht of hij geen geldig visum heeft omdat zijn paspoort niet werd nagekeken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“(...)”

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

“(...)”

3.7. Verzoeker beweert dat zijn paspoort niet werd nagekeken en dat dus niet werd onderzocht of hij in het bezit is van een visum, maar dit is niet meer dan een loutere bewering. In het administratief dossier zit geen indicatie dat verzoeker wel in het bezit was van een geldig visum op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker legt hiervan ook geen bewijs neer. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht in die zin wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

3.8. In een tweede onderdeel valt verzoeker over het feit dat er geen rechtsgrond wordt vermeld op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoeringstermijn van 30 dagen voorziet.

3.9. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

(...)"

3.10. Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze termijn is thans al lang verstreken en verzoeker bevindt zich nog steeds in het Rijk. De Raad ziet dan ook niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsbasis wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

3.11. Verzoeker betoogt in een derde onderdeel van zijn eerste middel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd aangaande zijn gezins- en privéleven in België. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van zijn opgebouwd privéleven en dat hij bij zijn aanvraag verscheidene verklaringen van vrienden en personen uit zijn sociale netwerk voegde. Volgens verzoeker is er duidelijk sprake van een gezins- en privéleven.

3.12. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts kan verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met zijn gezins- en privéleven voor zover er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om medische regularisatie van 10 oktober 2017 (zie punt 1.1). Het enige element in deze aanvraag aangaande "*verklaringen van vrienden en personen uit zijn sociaal netwerk*" is de overweging dat verzoeker "*(...) momenteel afhankelijk [is] van de steun van vrienden en kennissen. Zijn ziekte verhindert hem er immers van om volledig zelfstandig te kunnen leven. Verder is verzoeker ook afhankelijk van voedselbonnen. De diverse bijgevoegde verklaringen bevestigen dat (zie stuk 15). (...)*" De bijgevoegde verklaringen betreffen een aantal stukken waarin kort wordt verklaard dat verzoeker wekelijks boodschappen komt doen in de winkel van de ondertekenaar, een aantal stukken waarin de betrokkenen kort verklaren verzoeker af en toe financieel en materieel te steunen of voedsel of onderdak te verlenen en een aantal stukken waarin de ondertekenaars kort verklaren verzoeker te kennen. Met deze stukken slaagt verzoeker er geenszins in om banden aan te tonen die onder artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Hij toont meer bepaald niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om hem op het grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven. Van verzoekers beweerd gezinsleven zijn nergens elementen terug te vinden en verzoeker laat ook na daarover verduidelijking te verschaffen. Hij kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij diende rekening te houden met een gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

3.13. Verder wijst de Raad er op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het loutere feit op zich dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in de bestreden beslissing werd opgenomen en er nergens een overweging is terug te vinden, de vernietiging van de bestreden beslissing met zich moet meebrengen. Deze bepaling houdt enkel in dat dient te blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de elementen uit deze wetsbepaling. Deze bepaling legt geen motiveringsplicht op. De

Raad merkt nog op dat deze bepaling geen gewag maakt van een privéleven waarmee de verwerende partij zou dienen rekening te houden.

3.14. In dit verband wordt er op gewezen dat zich in het administratief dossier een synthesenota bevindt van 23 oktober 2018, opgesteld door attaché J.K. Daarin wordt het volgende gesteld:

“(…)

74/13

gezins – en familieleven: alleenstaand. Niet aangehaald dat er nog familieleden in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM

hoger belang van het kind: geen kinderen

gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 29.10.2018

“(…)”

Aldus blijkt wel degelijk dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening is gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in een schending van dit wetsartikel aannemelijk te maken.

Het derde onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

Derhalve is het eerste middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het hoorrecht en verwijst hij hierbij naar artikel 41 van het Handvest.

3.16. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenuen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.17. Waar verzoeker van oordeel is dat hij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel had moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie volgt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord of daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). In casu blijkt dat verzoeker alle elementen die zijn zaak kenmerken heeft kunnen aanbrengen bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en de actualisatie ervan op 17 juli 2018, zodat de verwerende partij er niet toe was gehouden hem nog te horen alvorens de bestreden beslissing te treffen. Bovendien werd hierboven reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde een gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM en evenmin aantoonde dat zijn privéleven van die aard is dat hij de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening zou houden. Verzoeker wijst nog op zijn medische aandoeningen. Wat dit betreft werd er een beslissing genomen waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard (zie punt 1.7.) en de Raad ziet niet in waarom verzoeker, gelet op deze beslissing, nogmaals over zijn medische situatie zou moeten worden gehoord. Verzoeker toont dan ook niet aan dat mocht hij nog zijn

gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof, dit aanleiding zou hebben gegeven tot een andersluidende beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3.18. Beide aangevoerde middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA